

[Handelsministeren.]

Grænsetvister, det må man nok erkende, opstår jo kun, fordi parterne ikke kan løse problemet selv, og så må der altså være indlagt en opmand, og jeg finder det ikke urimeligt, at det så bliver handelsministeren, men jeg drøfter gerne også dette problem videre under udvalgsarbejdet.

Jeg kan bekræfte hr. Karlskov Jensens vurdering af anvendelsesområdet for § 5, stk. 2. Anvendelsesområdet er dels eneretsbevilling efter § 4, dels eventuelle nye virksomheder, som har en størrelse, der medfører, at de omfattes af § 3. Hr. Karlskov Jensen spurgte mig direkte, om jeg så ville finde det rimeligt at drøfte anvendelsen af § 5, stk. 2, med energipolitisk udvalg. Vi er enige om, at når det drejer sig om eneretsbevilling, er energipolitisk udvalgs tilslutning en nødvendig forudsætning, og jeg vil gerne markere, at jeg ville finde det helt rimeligt også at konsultere energipolitisk udvalg i den anden situation.

Når § 10 har fået den ordlyd med hensyn til priser, der medfører en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse, så skylder jeg at sige, at i den mere udførlige redegørelse for problemstillingen i det først fremlagte forslag blev det udtrykkelig markeret, at det, man skal bruge som udgangspunkt, som grundlag, er de officielle redegørelser og rapporter, altså netop den officielle fastlagte energipolitik, og jeg kan bekræfte, at det fortsat er hensigten at fastholde dette.

Hr. Kjærulff-Schmidt svang sig meget højt op — nu igen — og kaldte dette forslag for såvel socialisering som statsdrift. Jeg skal blot konstatere, at de tre tilstedeværende ordførere, der må siges at være specialister med hensyn til begrebet socialisering, hr. Erik Holst, hr. Morten Lange og hr. Ib Nørnlund, havde en ganske anden opfattelse, og med deres kendskab til begrebet og dets definition er dette nok så værd at bemærke sig. Jeg ønsker da samtidig at sige, at der er ikke tale om statsdrift. Det tror jeg også hr. Kjærulff-Schmidt ved en nøjere overvejelse må medgive mig. Der er tale om et koncessionssystem, og jeg har ikke tidligere hørt bevillingssystemer blive kaldt statsdrift, så medmindre hr. Kjærulff-Schmidt agter at fremføre nye formuleringer og begrebsdan-

nelser, så tror jeg, vi må fastholde, at statsdrift er der ikke tale om.

Hr. Kjærulff-Schmidt spurgte, om dog ikke de el-interesseredes holdning havde gjort indtryk. Ja men det er jo netop det, de har. På de områder, hvor man har fremsat samarbejdstilbud og sagt, at man selv vil kunne klare strukturproblemerne, dér har vi netop fjernet bestemmelser i forhold til det tidligere lovforslag for netop at markere tilliden til, at dette samarbejde kan komme til eksistens. Men når hr. Kjærulff-Schmidt går videre og siger, at så skulle vi nøjes med en samarbejdsaftale, så forekommer det mig lidt urimeligt af en lovgiver at sige, at vi nu skal til at vænne os til, at folketinget og regeringen laver samarbejdsaftaler i stedet for love. All right, jeg er klar over, at hr. Kjærulff-Schmidt ønsker færre love i det hele taget, og det er klart, det kan han komme over ved at erstatte al lovgivning med samarbejdsaftaler, men det er dog en drastisk ændring, som vi skal overveje lidt mere omfattende og ikke kun i forhold til spørgsmålet om at regulere elforsyningen.

Vi er nødt til at lade, som om vi godt ved, der har været en energikrise i 1973, og at vi ikke har brev på, at den ikke kan komme igen.

Fru Lone Dybkjær nævnede igen, det skal jeg ikke bebrejde hende, ønsket om en overordnet målsætning. Jeg tror, jeg i og for sig bedst kan henholde mig til hr. Morten Langes vurdering, som jeg helt kan tilslutte mig: denne lovgivning som anden lovgivning, vi skal beskæftige os med i dag, er led i en samlet energipolitik, og det vil aldrig nogen sinde lykkes os at komme på et bestemt tidsmæssigt niveau, hvor vi kan sige: nu er vi dér, hvor det hele skal gennemføres på én gang. Der er givet udtryk for en målsætning, og denne målsætning blev der også givet udtryk for, da vi gennemførte naturgasloven i 1972, og da vi f. eks. gennemførte kulbrinteloven i 1975.

Det glæder mig, at fru Lone Dybkjærs bemærkninger hovedsagelig gik på denne problemstilling og ikke på selve lovforslaget, hvor jeg i og for sig ikke kunne finde den store uenighed mellem fru Lone Dybkjærs parti og mit.

Til hr. Ninn-Hansens betragtninger er jeg nødt til endnu en gang at sige, at jeg anser